

Všezvěst

Občasník kmene LLM Wabash

Únor 2002
1/02

OBSAH:

I. Úvodník	2
II. Představujeme náš kmen	3
III. Ze starších akcí	5
1. Ringo K.T.O.	6
2. XII. kmenový sněm v klubovně	6
3. Výprava do Jakartovic	7
4. Kmenové vánoce	7
5. Uzlařská regata v Ostravě - výsledky	9
6. Jarní prázdniny u Poličky na Svitavsku	9
IV. Co se nám líbí-nelíbí	10
1. Anketa	10
2. Omluva pro Gorbiho	11
V. Náměty k činnosti	11
1. Činy	11
2. Bylinky v zimě	11
VI. Mimokmenové příspěvky	13
1. Vánoční inity	13
2. Rosťovy vtípky	15
3. Křížovka	15
VII. Co se chystá (a co už bylo)	16
1. Tradiční vítání jara	16
2. Nejlepší péefka	18
3. Zpráva ze sněmu	19
VIII. Výpravník	20
IX. Povídka	21
X. Závěr aneb malé zamyšlení	22

I. ÚVODNÍK

Tak jsme tady znovu po třech měsících s novým , oficiálním, prvním číslem časopisu ... Bohužel to skoro vypadalo, že zůstane bez názvu, protože žádný příspěvek do časopisové schránky nepřišel. A nejen příspěvek týkající se názvu časopisu, ale vůbec žádný příspěvek nám nepřišel. Teda až na dvě světlé výjimky, které ale dodaly své příspěvky po uzávěrce! Naštěstí se alespoň našlo pár ochotných lidí, kteří se mnou navázali spolupráci, takže jsme mohli pro naše věrné čtenáře vytvořit první číslo. Ještě se vrátím k tomu názvu. Všimli jste si určitě, že se přece jen změnil ,je to ale název zkušební a komu se nelíbí, ať ... vymyslí lepší. (Blecha)

II. PŘEDSTAVUJEME NÁŠ KMEN

Přestože jsme chtěli původně představit jen redakční radu, nakonec to nevyšlo, protože redakční rada je stále nejistá a nestálá. A tak představíme všechny, aby se nikdo necítil diskriminován. (Těm, které jsme přece jen vynechali se omlouváme, ale v době vzniku téhle rubriky jsme s nimi prostě ještě nepočítali.) Berte to prosím s nadhledem, hlavním účelem bylo pobavit čtenáře a ukázat, jak nás vidí okolí. Na téhle legraci se podíleli: Kečup, Tomáš, Eva, Kvítko, Juroš a Blecha.

Bigfoot &. Gorbi

Je to náš kmenový fotograf, který se takto zajímá o foťáky a jiné různé věci související s fotografováním. Když budete mít potíže, nebo si nebudete vědět rady, běžte určitě za ním. Pokud ale zrovna nebude spát, protože to on dělá velice často a sem tam mu tím i něco unikne.

Tom

Velice zručný v praktických věcech ohledně korálkování, výroby dřevěných předmětů a jiných. Určitě by dokázal každému poradit, když si někdo neví rady, jak postupovat při plnění některého činu, poněvadž jich má nejvíce. Člověk, na kterého se můžete v jakékoliv situaci obrátit.

Dávy

Náš strážce kmenového wampumu, sedí na něm jako žába na prameni. Přes něho leccos neprojde, ale dělá to podle mého velmi dobře. Nejvíce mu vadí mobilní telefony užívané při nevhodné situaci a tam, kde prostě nemají co dělat.

Gabula

Velmi dobrá pekařka, buchtu, které upekla na sněm se jí opravdu povedly. Doufám, že ještě nějaké takové upeče. Nyní zastupuje funkci písmáka, daří se dobře. Jedna kuriozita u Gany je, že dokáže usnout fakt všude a v různé poloze, kterou bych v životě nedokázal.

Blecha

Velmi schopná a šikovná v literární činnosti, proto je taky redakčním ředitelem. Nebýt jí, to by tento časopis vypadal. Někdy je i dost náladová, ale je s ní sranda.

Laskonka

Jeden ze starších „dětí“. Když se zrovna nemusí učit, tak je s námi na všech výpravách a schůzkách, kde už dávno nepatří k zamlklým introvertům. Občas taky bordí po republice s kamionem (a se svým otcem, samozřejmě). A veřejným tajemstvím je i to, že (prý dost často) chodí „naostro“.

Juroš

Nedávno přešel do Velké lóže.

Pažout

Rád hraje ping-pong. Je s ním velká sranda.

Vilík

Je známá vtipuška a bručoun. Žádnou srandu nezkaží.

Kvítko

Je hodná. Sice malá, ale je to správná kamarádka.

Eva

Hraje již sedmým rokem na flétnu. Je sportovní typ. Hraje basketbal. Poznáte ji podle: nalakovaných nehtů, bílých ponožek, krátkého účesu.

Chip

Má smysl pro humor. Je sportovně založená. Ráda zpívá (nejčastěji s Markétou), čímž dost štvou Dávyho.

Tomáš

Hraje basketbal, učí se hrát na banjo.

Charakteristický je tím, že rád střílí z chlustačky.

Kečup

Že by Hamé Babice? Ne! Je to normální holka, která je celá žhavá do plnění činů.

Rostá

Chodí do šesté třídy. Je to bratranec Lukáše a Vilíka. Sem tam pozlobí, nebo hodí nějakou připomínku.

Radim

Bratr Rosti, bratranec Vilíka a Lukáše. Všichni čtyři mají hodně společného.

Lukáš

Bratr Vilíka, který začíná mít úplně stejně blbé poznámky jako on.

Ježek

V poslední době velice zapracoval na své docházce do kmene a byl konečně přijat. Byl to poslední bod pro jeho přijetí do kmene.

Michal

Veselý kluk se smyslem pro humor. Zbožňuje Pokémony, hlavně Pikachu. Někdy strašně řve, nejčastěji při ping-pongu. Oblíbená nadávka: Ty prase jedno!

Markéta

Přesně jak se píše u Chipa, Markéta často zpívá (nejčastěji s Chipem). Ty dvě se vůbec nějak „spřáhly“. Markéta momentálně plní Zasněhovací stezku a patří k nejhlučnějším lidem v našem kmene.

Péťa a Pavlík

To jsou dva bratři, kteří se v našem kmene objevují dost nepravidelně, asi podle toho, jaké je zrovna počasí. Jinak jsou naprosto odlišní. Mladší Pavlík je „zlaté dítě“, nejhodnější, nejslušnější, nejposlušnější ... člověk mezi námi. Zato Péťa - Houbař je prostě někdy trochu živější.

Barča Strapinová

Pořád zakoukaná do mobilu.

Barča Uhrová

Vstoupila do kmene mezi posledními a už je řádným členem kmene.

Ondráš

Je zamklý kluk, který plní Zasněhovací stezku.

III. ZE STARŠÍCH AKCÍ

Akce	Výsledná známka	Počet známkujících
Ringo KTO	1,14	15 lidí
XII. kmenový sněm	1,06	15 lidí
Jakartovice	1,12	8 lidí
Kmenové vánoce	1,00	22 lidí
Olomoucká regata	1,18	17 lidí
Ostravská regata	1,12	21 lidí
Jarní prázdniny v Poličce	1,30	22 lidí

Bylo nebylo jednoho dne, myslím, že zrovna 8.12. 2001, ringo. To je totiž taková hra s gumovým kolečkem, které se háže přes síť. Samozřejmě, že my jsme nemohli chybět. Jak je v předešlé větě uvedeno, sraz byl opravdu v 8:00 hodin před DDM Ostrčilova ulice. Sice ně všichni přišli včas, ale nakonec jsme se sešli v hojném počtu. Po utvoření dvojic následovalo zapsání do hry a samotné ringo může začít. Zapomněl jsem napsat, že při vysvětlování pravidel rozhodčími vypukly nějaké nesrovnalosti v pravidlech : hráč nesmí držet ringo (gumový kroužek) ani v jedné ani ve dvou rukách. Jako první nastoupila skupina mladších, ve které jsem byl já s Vilíkem, Lukáš s Rostíkem, Michal s Radimem, Barča s Ondrášem a Kečup s Markétou. Po pár zápasech se rozhodlo, kdo postoupí do pavouka. Samo o sobě už vám asi došlo, že jsem to byl já a Vilda. To následovalo i u skupiny starších. Zde reprezentoval Juroš s Radkem. U přestárlých se odehrává úplně jiný děj, protože dvojic není tak hodně, soutěží každý s každým a kdo má víc bodů, vyhrává. Zde nastupuje Tom a Dávy. Vraťme se zase k mladším. Jeden zápas - naše výhra, druhý zápas- naše výhra, semifinále - zase jsme vyhráli a Finále - to se dozvíme po reklamě. Potřeboval bych půjčit 150 000 ,-..... A jsme zase u ringa a otázka zní „Vyhrál Pažout s Vilíkem finále o první místo?“ B je správně - nevyhrál, ale získal místo druhé, to mu snad bude stačit. U skupiny starších získal Juroš čtvrté místo a u přestárlých Tom a Dávy krásné druhé místo. Ceny byly docela pěkné. Nějaké tričko, pak knížečka Branky, body, vteřiny a samozřejmě diplom. Po soutěži jsme se všichni rozešli. Nejvíce mě naštválo, že jsem si při své aktivní hře přepálil své šušťákové kalhoty, ale jinak se mi to velice líbilo.

XII. kmenový sněm v klubovně (Kečup)

1.12.2001

V sobotu 1. prosince 2001 jsme měli sraz od 10.30 do 11.30 hodin v klubovně. Až všichni dorazili, zasedla Rada orlích per. Zatímco Rada orlích per pracovala ve své

Tady se nám začíná formovat kmenová kapela pod vedením kapelnice Evy

našem kmeni. Pak promluvil náš hospodář Dávy, jak jsme na tom s penězi, a začalo přijímání do kmene. Ten den byl přijat do kmene Michal Peterek, Tomáš Kukla a Rost'a

činnosti, tak já, Gabula, Markéta, Eva, Kvítko, Barča a Chip jsme připravovaly program. Účelem byly dvě písničky, a to Tichá zahrada a Stánky. Když ROP skončila, tak se začal připravovat sněmovní kruh. Ještě jsem zapomněla, že skoro polovina přinesla buchtu a bábovku na ochutnání, protože si chtěli přiznat čin. To bylo dobrot !! No a už můžu pokračovat dál. Až byl sněmovní kruh nachystaný, všichni si na sebe navlékli šerpy a vešli do sněmovního kruhu. Po usednutí, začal Tom mluvit o

Strejček. Potom nám Kvítka řekla Stoupání na horu a udílely se činy. No a mohl začít zábavný program, který si připravili taky Pažout s Vilíkem. Byl i jiný zábavný program, třeba Tomův test a písničky. A to je vše. Hodně jsme se nasmáli a pobavili a v 18.30 hod. jsme se rozešli domů.

Výprava do Jakartovic (Dávy) - zkráceno

8.12.2001

...Vydali jsme se po kolejích k velkému lomu u Svobodných Heřmanic. Cestou jsme potkali asi dalších 30 myslivců s flintami. Zima byla hustá. Po hodině jsme konečně stanuli v zatopeném lomu. Z vody se pěkně kouřilo, asi byla kapánek teplejší než zasněžené okolí.

Obešli jsme lom a uviděli, jak se potápěč právě škrábe ven z vody. Než stihl dojít k autu, tak už z něho opadávali kusy ledu. Raději jsme se dlouho neřvali, aby nám nebyla velká zima a vyrazili přes další zatopené lomy dál. Na našem známém místě jsme na dvě hodky zaparkovali, opekli buřtíky, trochu se ohřáli a zahráli si "Ruskou schovku". Pak jsme nabrali směr ke štole a vyrazili. Čekalo nás ale nemilé překvapení. Už z dálky bylo vidět něco co tam nepatří. Když jsme došli blíže, uviděli jsme mříž. Jak

Kečup rozjíždí svého sněžného hada

na potvoru byla štola zabezpečená tento rok. Aspoň jsme se dozvěděli jak se štola jmenuje - Bohuš. Teda to mě naštválo. K výpravě do Jakartek vždycky patřila návštěva štoly. No nic, myslím, že mříž tam moc dlouho nevydrží. Vylezli jsme nahoru a pomalu se vydali směrem k vesnici. Šli jsme po perfektní zledovatělé cestě a Tom přišel s nápadem zahrát si Sněžné hady. Bomba. Každý jsme si vyrobili svého (jak nazval Tom) " Bivoje" a začli boje. Nechci říkat, že jsem se svým Bivojem skoro vyhrál, nebýt Vildy, který v posledním bonusovém kole vyhrál. Stavili jsme se ještě před odjezdem na čaj a kávu a pak už odjížděli do Opavy. Opět jsme navštívili bufet a dali po zákusku. A ve vlaku do Ostravy jsme se bavili svícením Gorbiho baterkou na projíždějící vlaky. A na závěr snad zbývá se zmínit, kteří tvrdí na této výpravě byli: Tom, Gabula, Gorbi, Dávy, Pažout, Vilík, Lukáš, Kečup a pes Míša.

Kmenové vánoce (Gabula) - zkráceno

22.-23.12.2001

Letošní Vánoce našeho kmene měly proběhnout v duchu lidových tradic. Nejdříve jsme se samozřejmě sešli v klubovně, kde jsme složili svou bagáž a pak jsme se přesunuli autobusem do ZŠ v Michálkovicích do tělocvičny. Na zádech jsme mimo jiné s sebou táhli půl pytle kaštanů, které jsme na podzim nasbírali zvířátkům. V tělocvičně jsme hráli

floorball, pak chvíli fotbálek, viseli jsme na kruzích, skákali přes kozu, šplhali na laně a ve 14.00 hodin jsme byli úplně zničení. Pak nás opustili Dávy a Blecha, kteří šli do klubovny připravovat večeri a hlavní hru večera – Hip, Hap, Hop. My ostatní jsme se vydali do lesa

Soutěžící ke hře Hip, Hap, Hop jsou připraveni

na Oskarku, kde jsme nesli něco na zub zvířátkům , a taky jsme rozvěšovali krmítka. Potom jsme zase autobusem dorazili do klubovny, kde nás už čekaly řízečky a salátek a kofola. Po vydatné večeri přišly na řadu nějaké ty lidové zvyky. Rozkrajovali jsme jablko, rozlouskli jsme ořechy a jedli jsme chleba s medem. Pak jsme rozkrojili jablko na tolik dílů, kolik nás bylo u stolu a každý z nás snědl 1 kousek, abychom se zase sešli příští rok. Nakonec jsme pouštěli lodičky v ořechové skořápce. Letos samozřejmě proběhla taky tradiční soutěž o Znalce kmenového dění. Opět tradičně vyhrál Juroš, ale jen o 1 bod před Pažoutem. Cenou bylo ručně vyšívané tričko, které vyrobila Blecha. Pak nastalo rozdávání dárečků. Rozdávaly se keramické výrobky, snové kroužky, perličkové náramky, malované kamínky, kokosové misky, dokonce 1 lakroska a jiné. Ti lepší z nás také rozdávali péefka. Vrcholem programu našich Vánoc byla velká hra Hip, hap, hop. 1. část hry probíhala tak, že si hráči měli zapamatovat obrázky na tabuli. Tu jsme po chvíli zakryli a týmy měly postupně určovat souřadnice jednotlivých obrázků. V dalším kole byla na tabuli napsána čísla, která zase představovala odpovědi na různé otázky. V třetím kole byly obrázky přírodnin a na tabuli byly názvy. Počítačové zpracování zajišťoval BF. Poslední úkol byl sportovní. Pak byly sečteny body a vítězná trojice – Juroš, Kečup, Michal – šla do budky štěstí, kde je čekala buď sprcha a nebo kuličky štěstí. Ale tréma zřejmě udělala své, a tak se všichni pěkně osprchovali. Kuličky štěstí bohužel zůstaly nevyužity. Pak někteří odcházeli domů , jelikož se dost připozdilo. My vytrvalí jsme ještě viděli diáky z tábora, dojíždali jsme cukroví, povídali si a až někdy po půlnoci jsme spokojeně usnuli. Ráno jsme hodnotili péefka. Nejlepší PF letos vyrobilo Kvítko, druhé nejhezčí měl Kečup a o třetí místo se podělila Eva s Rosťou. No a před polednem jsme pobrali saky paky a vyrazili domů. A zítra nanovo - v rodinném kruhu.

na Oskarku, kde jsme nesli něco na zub zvířátkům , a taky jsme rozvěšovali krmítka. Potom jsme zase autobusem dorazili do klubovny, kde nás už čekaly řízečky a salátek a kofola. Po vydatné večeri přišly na řadu nějaké ty lidové zvyky. Rozkrajovali jsme jablko, rozlouskli jsme ořechy a jedli jsme chleba s medem. Pak jsme rozkrojili jablko na tolik dílů, kolik nás bylo u stolu a každý z nás snědl 1 kousek, abychom se zase sešli příští rok. Nakonec jsme

Kečup špatně odpověděla, a tak místo kuliček štěstí teče voda

Pořadí ve své kategorii	Jméno	Kategorie	1. kolo	2. kolo	lepší čas	finálový čas
2.	Uhrová Kateřina	Plavčící dívky	27,5	24,0	24,0	23,6
10.	Lásková Monika	Plavčící dívky	DISK	30,9	30,9	
16.	Uhrová Barbora	Plavčící dívky	35,2	36,3	35,2	
9.	Staňkovič Lukáš	Plavčící kluci	DISK	33,7	33,7	
27.	Strejček Radim	Plavčící kluci	45,6	58,0	45,6	
31.	Peterek Michal	Plavčící kluci	57,7	48,5	48,5	
5.	Koziorková Michaela	Lodníci dívky	19,5	25,5	19,5	20,9
21.	Laštovská Lucie	Lodníci dívky	26,9	29,6	26,9	
50.	Strapinová Markéta	Lodníci dívky	36,9	42,6	36,9	
2.	Peterek Jakub	Lodníci kluci	40,3	18,3	18,3	20,8
5.	Staňkovič Ondřej	Lodníci kluci	19,3	22,2	19,3	25,9
40.	Pustofka Mirek	Lodníci kluci	34,7	45,4	34,7	
51.	Strejček Rostislav	Lodníci kluci	DISK	42,9	42,9	
12.	Láska Radek	Kadeti kluci	28,3	24,6	24,6	
22.	Krejčír Jiří	Kadeti kluci	29,6	Limit	29,6	
3.	Dolasová Martina	Mořské vlčice	19,1	16,9	16,9	16,0
5.	Dolasová Gabriela	Mořské vlčice	17,7	20,9	17,7	17,9
4.	Kožušník Tomáš	Mořský vlk	17,5	19,1	17,5	19,5
6.	Gavelčík David	Mořský vlk	15,4	18,2	15,4	21,6

Dosažený nejlepší čas 19.ročníku UR

13,8 s (Jiří Vilhelm)

Dosažený nejlepší čas v historii UR

12,3 s (Jiří Vilhelm)

Jarní prázdniny u Poličky na Svitavsku (Eva)

8.-12.2.2002

V pátek 8.2.2002 se spalo v klubovně. Všichni usnuli asi ve 12 hod. a vstávali jsme ve 3 ráno. Posnídali jsme, uklidili a vyrazili na nádraží. Dávy koupil lístky na vlak a už se jelo. Přestupovali jsme třikrát. Většina spala a zbytek si četl exklusivní časopisy. To byl Dávy ve vředu, protože on tyto časopisy nesnáší. (Bravo a další podobné braky. Škoda papíru - pozn. Dávyho). V 8,29 jsme dorazili do Borové. Na zastávku přijel majitel chaty a řekl, ať si dáme do auta batohy. Tím nás nesmírně potěšil. Do chaty jsme šli hodinu a půl. Bylo to 4 km od Borové. Na místo jsme dorazili v 11 hodin. Udělali jsme gulášovku a ubytovali jsme se. Potom se vytáhly saně a šlo se na kopec. Tam se udělaly závody na rychlost. Dohráli jsme a šlo se do chaty. Povečeřeli jsme a šlo se spát. V chatě byl také krb a pódium, na kterém se spalo. Ráno jsme se probudili, posnídali a vyšli jsme na Rybenské perníčky a Zkamenělý zámek. Moc dobré počasí nám nepřálo celé 3 dny přšelo. Jak jsme se vraceli,

tak šel Juroš, Pažout, Vilík, Laskonka, Chip, Markéta, Michal a Eva po předu. Došli zpět k perníčkům a tam 15 minut čekali na ostatní. Jenže se už pomalu ztmívalo a za 10 minut by nebylo nic vidět, tak jsme chtěli vzrazit na zpátek, ale najednou se objevil Tom, Bigfoot, Rosta a Ježek. Vyrazili jsme všichni společně k ostatním. Dole na cestě nás čekal zbytek. Hlavně, že jsme se všichni setkali ve zdraví a v pořádku. V pondělí se šlo na výlet do Poličky. Největší zážitek byl stop. Po příchodu do Borové jsme zjistili, že nám tak před 20 minutami ujel autobus, takže jsme museli jet stopem. První jel Bak, Daneček, Kečup a Barča. Za chvíli jsme stopli další auto do kterého se naskládali Gabka, Eva, Pažout, Radim a pes Míša. Zavezl nás až do Poličky, přímo na náměstí. Tam jsme se setkali i s Bakem. Zašli jsme do cukrárny a čekali na ostatní. Ti přijeli asi za hodinu. Potom se šlo na exkurzi do pivovaru. Tam byl ve svém živlu Bak. Zpět se jelo autobusem. A zase 4 km k chatě. V úterý ráno se chystalo k odjezdu. Za ty 3 dny se nestal žádný úraz. Ale nebyla by to výprava, na které by se nic nepříhodilo. Pažout se usekl kus polštářku na palci. Sekal třísky do krbu, "expert". Dobalili jsme poslední věci a vyrazili dolů do Borové. Nasedli na vlak a alou domů. Přijeli jsme na hlavní nádraží ve 17,48 hodin, nasedli na trolejbus, rozloučili se a tím naše čtyřdenní výprava skončila.

Tak to je Hájenka, ve které jsme spali

IV. CO SE NÁM LÍBÍ - NELÍBÍ

Tak tahle rubrika vznikla z původních „vzkazů“, což ovšem neznamena, že už nic vzkazovat nemůžete. Můžete. Ale přece jenom se nám zdá, že nový, konkrétnější název přinese třeba větší ohlas čtenářů.

1. Anketa (Kečup, Tomáš)

Abychom nějak začli, provedli Kečup s Tomem anketu u vybraných jedinců. Otázka zněla: **Co se ti líbilo - nelíbilo na uzlařské regatě v Olomouci?**

	Líbilo	Nelíbilo
Dávy	Město Olomouc	hodně lidí otravovalo a chovalo se neslušně
Vilík	Všechno	
Gabka:	ubytování a umístění v regatě	
Pažout:	všechno	chování mladších
Náčelník:	večerní procházka	chování

2. Omluva pro Big Foota (red. rada)

Omlouváme se Big Footovi, který je autorem téměř všech fotek v nultém čísle časopisu. Bohužel jsme jeho autorství zapomněli zdůraznit. Takže odteď vezte, že všechny fotky použité v časopise budou dílem našeho dvorního kmenového fotografa Vladimíra Havlíka - Big Foota, pokud nebude uveden jiný autor. (A pokud bude BF stále naším fotografem!)

A za poskytnutí fotek samozřejmě děkujeme.

V. NÁMĚTY K ČINNOSTI

1. Činy (Juroš)

Byl večer 22.2.2002 a tak byl nejvyšší čas do toho pustit. Pro tentokrát jsem pro Vás vybral následující činy ze druhého, třetího a čtvrtého světla ústředního ohně, které jsou zaměřeny na vědomosti, zručnost a na službu a pomoc.

První z činů je čin 2W1 - Turistické mapy a náčrty. Tento čin vyžaduje znalost 50-ti turistických mapových značek užívaných na běžných turistických mapách. Dále pak musíte umět zorientovat mapu v terénu a prokázat znalost práce s azimutem, měřítkem a vrstevnicemi. Dalším vybraným činem pro dnešek je čin 3K3 - Modely ze stavebnic. Podmínkou je vyrobit ze zakoupené plastické či dřevěné stavebnice model dvou různých dopravních prostředků a vše nabarvit patřičnými barvami. Modelem může být letadlo, loď, automobil, motocykl, lokomotiva, ponorka, vzducholoď či jiný dopravní prostředek. Jezdíte na všechny kmenové akce? Ano? Tak Právě zde je tento čin právě pro Vás. Je to čin 4L3 - Stoprocentní účast, podmínkou tohoto činu je být na všech kmenových akcích za 6 kalendářních měsíců.

2. Bylinky v zimě (Eva a Kvítko)

V zimních měsících je mnoho virových onemocnění. Obyčejné léky by vám určitě pomohly, ale také bylinkové čaje nejsou k zahazení. Udělejte si čaj například z černého bezu, šípku nebo lípy.

Bez černý

Sběr: květ – květen až červen, plod – srpen až září

Sbírají se květenství. Obvykle se suší zavěšená na šňůrkách nebo ve slabé vrstvě ve stínu, aby si uchovaly původní barvu. Květní droga je součástí řady léčivých čajů, používaných

především při nemocech z nachlazení. Pro domácí použití a potřeby potravinářského průmyslu se sbírají i plody. Suší se nejprve na slunci a dosouší umělým teplem až do úplného scvrknutí. Plody obsahují mimo jiné vitamín C, B, karoteny a další. Dříve se používala i kůra a listy k léčebným účelům. Tyto části jsou však jedovaté a mohou vyvolat zvracení a průjem. Silný zápach však odpuzuje hmyzí škůdce a hlodavce, proto byl bez často vysazován u venkovských stavení a stodol.

Růže šípková

Sběr : září až říjen

Sbírají se nepřežralé, ještě tvrdé šípky oranžově až červeně zbarvené, a to v září a říjnu za suchého slunného počasí. V té době obsahují nejvíce vitamínu C. Suší se ve slabé vrstvě bez stopek a kališních lístků, nejlépe umělým teplem, protože při pomalém sušení plody plesniví a ztrácí obsah vitamínu. Ze stejného důvodu se nemají skladovat déle než jeden rok. Kromě vitamínu C obsahují i karoteny, z nich si organismus vytváří vitamin A, B1, B2, P, K, a další. V lidovém léčitelství jsou šípkové čaje bohatým celoročním zdrojem vitamínu C, který zvyšuje obranyschopnost organismu. Z šípků se připravuje i zavařenina, sirupy a domácí víno.

Lípa srdčitá

Sběr: červen až červenec

Za suchého počasí se sbírá celé květenství i s podpůrným listem v době, kdy je asi polovina květů rozkvetlých. Suší se rychle ve slabé vrstvě ve stínu a na vzdušném místě. Nesmí se sušit na slunci a při teplotě nad 35 stupňů, aby neztratila vůni a neztmavla. V lidovém léčitelství se lípa používá do čajových směsí při všech chorobách z nachlazení, podporuje pocení a snižuje dráždivost ke kašli. Často se používá ve směsi s květem černého bezu. Má také slabě močopudné a protizánětlivé účinky, uvolňuje křeče a podporuje chuť k jídlu. Je oblíbena i jako náhražka čaje pro lahodnou chuť a vůni.

Snad jsme některým z vás připomněli, co máte doma ve své vlastní bylinné lékárnice, možná jste se dozvěděli i něco nového, a nebo jsme vás aspoň k něčemu inspirovali.

VI. MIMOKMENOVÉ PŘÍSPĚVKY

„Na les už padal soumrak, když se skupinka Indiánů vynořila z hluboké strže a husím pochodem se vydala úzkou pěšinou k vrcholu kopce. V hustém lese panovalo ticho, doléhalo sem jen tlumené kolotání říčky, která se s rachotem hnala po chladných, mechem porostlých balvanech v rokli hluboko pod nimi. Kus cesty z vesnice je doprovázel pes neurčité rasy, teď ho ale Indiáni odehnali. Pes zůstal stát a bez hnutí sledoval, jak zástup mizí v podrostu. Pak několikrát bolestně zavyl, otočil se a běžel nazpátek. Indiáni stoupali úzkou cestičkou vytrvale k vrcholu. Ti mladší nesli na ramenou náklad. Starci se opírali o silné hole a čas od času se museli zastavit, aby nabrali dech. Potom ztěžka pokračovali za ostatními. Konečně dorazili k temenu hory, kde pěšina přecházela do travnaté pláně.

Potní chýše

Plání protékal potok, kroutil se a vinul až k místu, kde se ztrácel mezi balvany, řítit se po strmém úbočí rokle a vléval se do říčky, která tekla po jejím dně. Indiáni přešli pláň až k okraji lesa. Tam se zastavili. Starci se posadili na balvany a padlé kmeny stromů, věkem poznamenanýma rukama se opírali o sukovité hole. Seděli bez hnutí a s přivřenýma očima hleděli kamsi do dálky. Mladší muži měli plné ruce práce. Zašli pro kameny a naskládali je do vysoké okrouhlé kupy, kolem které narovnali dříví. Pak zapálili veliký oheň. Když byly kameny rozpálené doruda a oheň

dohořoval, rozložili na trávě kolem ohně vrstvou cedrových větví. Nad ohništěm postavili do kruhu prostornou kostru z březových a cedrových kmínků, kterou pokryli kůžemi a příkrýokami. S dřevěnými vědry pak odběhli k potoku pro vodu. Parní lázeň byla připravená a – právě když se ozvalo žalostné volání sýčka – mladíci dali svým dědům znamení. Tiché postavy se zvedly a s pomocí silných holí pomalu došly k lázni. Uvnitř starci odložili všechno oblečení a usadili se do kruhu kolem horkých kamenů. Za nimi vešli mladší mužové s vědry vody a vchod za sebou uzavřeli koženou chlopní. Zvenku byla chýše úplně tichá, zalitá stříbrným světlem měsíce. Uvnitř na rozpálených kamenech syčela voda. Zahaleni oblaky páry, odezdali se Indiáni mocnému duchu parní lázně. Ťukali o potíci se kameny holemi a zpívali posvátné písně, aby očistili své duše a posílili těla. Když měsíc stál vysoko na obloze, byl obřad u konce a Indiáni se pustili do vyprávění příběhů. Na tiché planině nebylo slyšet ani slovo, nic než hrozivé houkání sýčka kdesi v lese.“ (Příběhy z parní lázně)

1.Vánoční inity 29.- 30. 12. 2001

(Pažout)

Bylo nebylo vánoční inity. Sešli jsme se (teda měli jsme se sejít) v klubovně, do které se krom mne a Radka dostavil pouze Juroš s Bakem a BigFootem. Ostatní jsme posbírali cestou. Dávy s Tomem byli Však už na chatě. Jakmile jsme dorazili na místo určení, Byli jsme přivítání Dávym. Ten nám po příchodu do malé ale příjemné chatičky uvařil čaj. Až

byli všichni „ready“, rozhodlo se, že vyrazíme na desetiminutovou cestu podél řeky. Došli jsme až k nějakému tábořišti, kde už měl Tom krásně rozehřáté kameny. Inity už tam také stálo. Desetiminutová cesta, která trvala asi dvakrát tolik byla u konce, když nastalo další

Díru do ledu vysekal předtím Tom, ale Rotchildovi se zdála asi malá.

putování, nyní už bez batohů s dekami, pro nějaké větvičky pod zadek. Když už bylo vše připravené, Dávy odnesl nažhavené kameny a mohlo se začít. Gatě šly dolů a Gabula s Blechou dělaly, jako že se nedívají. To už jsme ale lezli do vyhřáté kopule. Teda ještě pár fotek do nějakého časopisu a inipi začíná. Doufám, že nemusím popisovat, jak to tam uvnitř probíhá. Jeli jsme na čtyři kola a na plný výkon. Každé kolo jsme zasvětili nějakému ročnímu období. Na konci jsme naskákali do zamrzlé řeky. Pak jsme se chvíli hráli u ohýnku. Na druhém břehu však sem tam prošel nějaký čumil, prohodil pár vět typu „Co to tam je za ...“ a šel dál. Gabula se sestrou byly už v chatě a teoreticky měly vařit čaj a kávu, když nám došlo, že asi neumí ovládat pojistky. (Nakonec to zvládly, šikulky.) Večer jsme se pořádně najedli, prohodili nějaké „chlupaté“ řeči, pomluvili pár nejmenovaných lidí a šli spát. Ráno následovala snídaně a odjezd domů. Zazvonil zvonec a psaní je konec.

„Ševelící úsvit dopověděl příběh vlastního života a ztichl. Indiáni se v těsném prostoru parní lázně začali zvedat na nohy a toáře všech se obracely k vysokému bílému muži, kterého mezi ně zavedl osud. Z jejich výrazu bylo znát, že ho mají rádi. Přijal jméno, které mu dali, zvykl si na jejich skromný způsob života a vlastně se stal Indiánem. Často se vydával na daleké cesty a pokaždé byl dlouho pryč. Pak se ale znovu nečekaně objevil a Indiáni, vždy šťastní, že ho mají zase zpátky, se kolem něho shlukli a svým dobromyslným žertováním a smíchem se ho snažili rozveselit. Příběh, který právě skončil, byl poslední, v přítomné parní lázně už nebylo co vyprávět. Kameny rozpálené ohněm vychladly. Indiáni se naposledy rozesadili na podlaze z cedrových větví a modlitbou vyjádřili své díky duchu parní lázně. Pak odhodili chlopeň dveří a vyšli ven do ranního úsvitu. Nazí seběhli ke břehu bystriny a vrhli se do ledové vody. Když se očistili od prachu a kouře, vystoupali zpátky po úbočí svažujícím se k vodě a na jeho hraně zůstali stát zpříma jako sochy, s tváří obrácenou ke slunci, které pomalu

Po obřadu jsme se dosušovali okolo ohně

šplhalo vzhůru nad horizontem. K rannímu slunci, svěží obrozené zemi a Velikému duchu, který je všude kolem, se potichu pomodlili. Běželi pak zpátky k parní lázni, strhli ji a z březových kmínků a cedrových větví zapálili hranici. Rozestavili se kolem ní, a zatímco plameny vyskakovaly a vystřelovaly k průzračně čisté obloze, tleskali rukama do rytmu, podupávali nohama a zpívali posvátné písně. Když oheň dohořel, rozházeli opálené, očazené kameny do trávy po celé pláni. Z parní lázně teď nezůstalo nic než zčernalá prohlubeň. Když si Indiáni zase oblékli šaty, stálo už slunce vysoko na obloze. V džínsách, kostkovaných košilích a ozdobeni pestrobarevnými šátky se vydali zpátky do rezervace. Ti mladší si naložili na ramena balíky a staří se chopili svých těžkých holí. Někteří zjistili, že jim došel tabák, a tak vyrazili k městu. Byl to podivný hlouček, staří a mladí, v laciném, vybledlém oblečení. Uvnitř sebe však každý z nich cítil mír. Všechny prostoupil duch parní lázně...“

(Příběhy z parní lázně)

2. Rostřovy vtípky

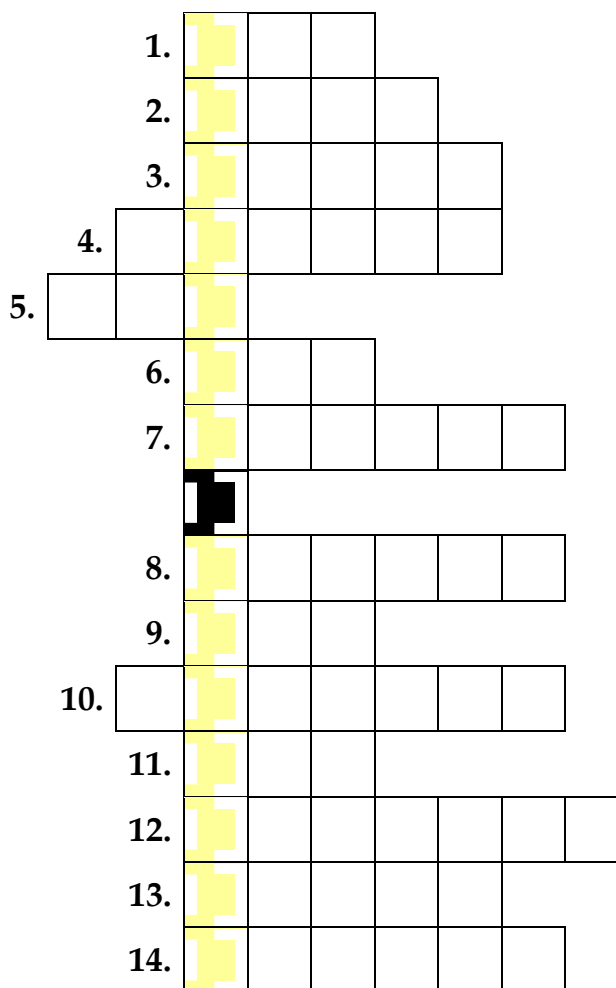
- „Pane doktore, udělal jste mi nádherný můstek, jako k hradu!“ chválí pacient svého dentistu. „Tak pevný?“ ptá se dentista. „Ne, tak padací!“
 - Co jde dělat policista s holí do koupelny? Kde se holit!
- Dva kamarádi: „Moje žena mluví sama se sebou.“ „Moje taky, ale neví o tom. Myslí si, že ji poslouchám.“
 - „Pane vrchní, jeden knedlík navíc.“ „S omáčkou?“ „Ne, suchý, chci podložit nohu u stolu!“
- Mají vegetariáni také nějaký svátek? Jasně, masopust!
- Syn přinese domů nášlapnou minu. „Tati, nevíš co to je?“ Otcí zasvítí oči. „Nebud' zvědavý, postav to babičce k posteli a upaluj na zahradu!“
- Porybný: „Berou, berou?“
„Neberou.“
„Ale berou. Dejte mi svůj rybářský lístek!“

3. Ochrana přírody s křížovkou (Tomáš a Eva)

V současné době vymírají rostliny a živočichové mnohem rychleji než v minulosti. Celá historie Země se vyznačuje vznikem a zánikem různých forem života. V minulosti bylo hromadné vymírání druhů způsobeno především náhlými klimatickými změnami, dnes však přírodu ohrožuje nejvíce člověk. Tisíce druhů rostlin a živočichů jsou ohroženy kácením lesů, vysoušením močálů, intenzívním zemědělstvím a výstavbou. Dalším velkým nebezpečím, zvláště pro divoká zvířata, je lov. Lidé loví kvůli masu, kožešině, kůži či jen tak pro radost nebo trofej. Vážným ohrožením je znečištění řek, oceánů a ovzduší. Ochrana přírody se snaží nejen o záchranu ohrožených rostlin a živočichů, ale především o

ochranu jejich prostředí. Lidstvo si dnes neuvědomuje nezbytnost zachování čistého přírodního prostředí víc než kdykoli předtím.

1. Náš zrakový orgán
2. Jinak řečeny zuby
3. Vodní rostlina
4. Indiánská hra zvaná ženský
5. Zvíře, které jezdí Velkou Pardubickou
6. Sluchový orgán
7. Červené lesní ovoce
8. Co má jelen na hlavě
9. Hora Praotce Čecha
10. Jinak řečeno flétna
11. 365 dní
12. Město tvarůžek
13. Co se pouští na podzim
14. Jinak řečeno odcizil

VII. CO SE CHYSTÁ A CO UŽ BYLO

1. Tradiční vítání jara

Chystá se toho samozřejmě více. Ale vybrala jsem jaro, na které se těší určitě úplně všichni, nejen náš kmen. A protože věřím, že už tady bude co nevidět, i když nám teď občas sněží do „kočiček“ a prvním jarní zpěváčky asi trochu zebou nohy.

Letos to bude už popáté, co vítáme jaro i v našem kmeni. Každoročně 21. 3. vyrazíme

před východem slunce na Landek, kde celý tradiční obřad probíhá. Ne, že by sice vždycky jaro začínalo východem slunce 21. března, i letos podle kalendáře začíná o den dříve ve 20,16 hodin, ale takový je už zvyk. A jak to během těch několika let probíhalo:

Všichni účastníci vždy stvrdí svým podpisem, že se vítání jara zúčastnili.

21. 3. 1998

Sraz byl někdy před pátou hodinou ránní, tehdy to byl ještě kmen ve svém starém složení: Tom, Dávy, BF, Juroš, Lenka, Saša, Havran, Mireček a jako hosté Kájina, Gabula a já. Tehdy jsme sadili slunečnici a Dávy a BF (to byli ještě mladí) si ustříhovali nohavice. Pak jsme ještě dělali oheň a hráli hry.

21. 3. 1999

O rok později byl sraz zase kolem páté hodiny, tentokrát s námi nebyl Havran a Mireček, naopak přibylo Oko a (nejspíš, nemohla jsem to přecíst) Marek. Zase jsme sázeli slunečnici a pak se šlo na bazén.

21. 3. 2000

Poprvé vyšlo vítání jara na všední den, takže přišli jen ti nejotrlejší, protože se pak samozřejmě muselo do školy a do práce. Sešli jsme se zase kolem páté, oproti loňsku přibyl Hugo a ubylo Oko a Marek. Tentokrát se měla sadit borovice, ale protože byl ještě sníh, někdo si ji tenkrát vzal domů.

21.3. 2001

Tady už v novém složení - kromě nás starších přišlo Kvítko, Laskonka, Pažout, Vilík, Lenka, Juroš a Ajnštajn. Opět to byl pracovní den, takže třeba Dávy s námi ani na Landek nedošel, protože by nestihl být včas poprvé v práci. Tentokrát jsme psali svá tajná přání na kousek papíru a posílali je po vodě. Kdoví, kolik se

Láhev s listinou

jich tenkrát splnilo.

No a konečně letos budeme vítat jaro ve čtvrtek 21. 3. Věřím, že ti nejlepší (a že jich bude hodně) zase přijdou. Co se bude dít na Landeku letos je zatím zahaleno tajemstvím. Pro zajímavost jsem hledala, jak například se z příchodu jara radovali a co u toho vyváděli lidé na venkově v době, kdy ještě žádný Landek nestál.

„Se všech chlumů, homolek, skal hučí a bublá v milé harmonii pramen jarní, každý záhon, každá svornice, všechny cesty a kolejnice v nich jsou improvizovanými splavy, což divu, že děti i starší hledí užítí té volnosti v přírodě a staví si první hříčku jarní, vodní mlýnek na kterémkoliv prameni za chalupou s meze tekoucím, jemuž ovšem motykou upraví koryto. Na malé podstavce postaví hřídel, na jehož jednom konci vyřezal při otáčení kolem dotýkající se kladívek na skleněnou desku dopadajících, že hudba ta jarní lahodně přehlušuje jednotvárné úderky vratidla do osnovy na stavu v chaloupce a splývá i s šumem venkovským v roztomilou náladu jarní. Prostinká, malá okénka v chaloupce zdobí děti v prvních dnech jarních zoláštním ornamentem. Jarní kočet petrklíče, jenž žluté nálevky nejdříve z jara rozseje po mezích a šťavnatých lukách, jest dítkám látkou ku výzdobě druhu zoláštního. Prosoenka obecná se žlutou pětilaločnou, nálevkovitou korunou kráší v různých obrzcích tabulky malounkých okének chalup horských ...“ (Č. Zíbrt, Český lid)

A ještě nakonec jedna minibásnička, kterou připravil(a) Kečup. Autora mi ale bohužel neprozradil(a).

Jaro

Táta včera na venku našel první sněženku,
vedle petrklíč, zima už je pryč.

2. Nejlepší péefka

V minulém čísle jsme slíbili zveřejnit nejlepší péefka z vyhlášené soutěže. Tady jsou:

Vlevo:
Péefko od Kvítka,
která si odnesla
první místo.

Vpravo:
Kečupovo péefko.
Vysloužila si jím
druhé místo.

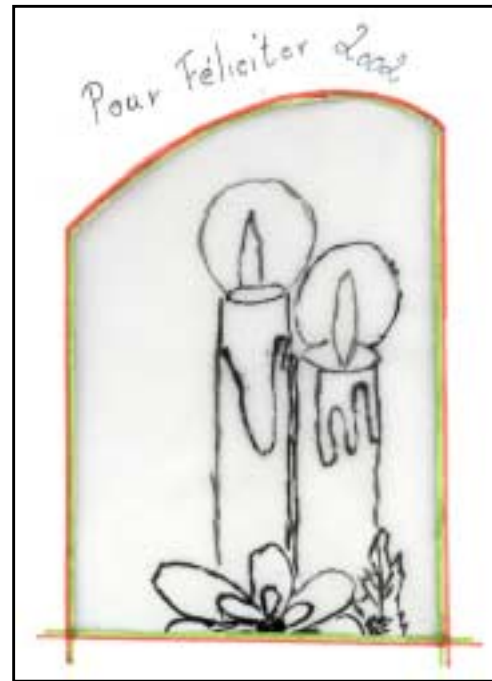

Vlevo:

Péefko od Rosti, které je dvoudílné rozkládací. Po rozložení na Vás vykukne kravka. Odnesl si třetí místo

Vpravo:

Péefko od Evy. Získala třetí místo.

3. Zpráva ze XII. sněmu (23. 2. 2002) - (Blecha)

Poslední sněm proběhl opět v klubovně. Sešli jsme se v hojném počtu 22 lidí, navíc s námi chvíli pobyl i Bak. ROP zasedala od 13,30 do 15,45 hod. Mezitím se hrál pinec, cpali jsme se buchtami a dorty, které si jejich tvůrci chtěli přiznat jako čin. Sněm začal kolem 16 hodin, čekali jsme totiž, než se BF podaří zapálit oheň. Pak jsme si téměř všichni zažehli vlastní svíčku, z nich jsme udělali kruh kolem sněmovního plátna, BF zažehl čtyřnásobný oheň a začal sněm. Dále všechno probíhalo podle tradiční osnovy, až na občasné zpestření programu, jako byl sborový zpěv pod vedením kapelnice Evy, scénka „Ze života moderní dívky“ v podání Pažouta a Vilíka. Samozřejmě proběhla i soutěž siláků, z níž jsme vyloučili BF, takže po dlouhé době se změnil vítěz a byla to Gabula s časem 69 s. Sněm skončil před 19. hodinou, někteří si ještě zahráli lakros a šlo se domů.

Do kmene bylo přijato pět nových členů: Barča Uhrová, Barča Strapinová, Radim Strejček, Ježek a Lukáš

Poprvé po šesti letech fungování kmene byly uděleny vyšší hodnosti než Hledač cesty.

Hodnost Poutníka v Malé lóži byla udělena: Pažoutovi, Radkovi, Vilíkovi, Kvítku. Ve Velké lóži byla hodnost Stopaře udělena Jurošovi a Dávymu.

Zpráva hospodáře vyzněla pozitivně - v současné době máme k dispozici 6983 Kč. Na programu byl také nový výpravník (viz dále)

Dále jsou tady některé výzvy a upozornění:

Závazný termín tábora : 20. července - 10. srpna 2002

S tím souvisí výzva všem, aby si doplňovali svou výbavu k táboření. Nejlépe je začít od proutkové postele, jako už to spousta lidí správně udělala.

Dávý dále upozorňuje všechny, kteří ještě nemají zaplacené příspěvky na druhé pololetí, že „už je čas!“

A ještě jsou tady dva nové náměty k uvažování. Jednak jsou to kmenové volby, které proběhnou na příštím - výročním - sněmu. Zatím pouze přemýšlejte o svých tipech na nového náčelníka, ohnivce, strážce kmenového wampumu, písmáka , ... Volební kampaň ale rozpoutáme až v příštím čísle, které vyjde před sněmem. Dále jsme ještě řešili problém členství - nečlenství v kmeni.

VIII. VÝPRAVNÍK

Březen

- 9.3. Zlaté trenky - turnaj v ringu ve Valašském Meziříčí (N)
- 16.3. Výprava do Poodří
- 21.3. Vítání jara (N)
- 29.3 - 1.4. Velikonoční putování (N)

Duben

- 6.4. Kuličkiáda 2002
- 12.-14.4. Čištění Moravského krasu společně s brněnským kmenem Vlků, pro ostatní Gingo hra Plameňáků

Květen

- 3.-5.5. Příprava nového sněmoviště
- 10.-12.5. VI. výroční sněm

IX. POVÍDKA

Pole boliaunů (Keltské pověsti a pohádky)

Jednoho dne během žní – bylo zrovna Zvěstování, což, jak každý ví, je jeden z největších svátků v roce – se Tom Fitzpatrick potuloval po poli a šel podél slunečné strany křoví, když vtom znenadání uslyšel kousek před sebou v křoviscích jakýsi klapot. „Božínku,“ řekl Tom, „není to zvláštní, slyšet sýkorcky takhle pozdě?“ A tak Tom popošel a stoupl si na špičky, aby zahlédl, co je příčinou toho zvuku, a aby zjistil, jestli hádal správně. Zvuk přestal, ale když se Tom zostra podíval skrz křoviska, co neuvidí! V koutě stojí hnědý džbán, tak na jeden a půl věderka šťávy, a malinkatý droboulinký mužíček-staříček s čepičkou-lodičkou na temeni hlavy a koženou zástěrou na kolenou si přitáhne dřevěnou stoličku a stoupne na ni a ponoří do džbánu naběračku a nabere ji plnou a položí ji vedle sebe a pak si začne vyřezávat podpatek na střevíc, který by mu velikostí tak akorát padl. „U všech všudy,“ řekl si Tom, „často jsem slyšel vypravovat o skřítcích lepracaunech, a mám-li říct svatou pravdu, nikdy jsem na ně pořádně nevěřil – ale tadyhle je jeden z nich živý a zdravý. Když si budu počínat obratně, mám všechno v kapse. Říká se, že člověk z nich nikdy nesmí spustit oči, jinak utečou.“ Tom se přikradl o trochu blíž a oči měl na mužíka upřeně jako kočka, která chytá myš. A když se tak k němu dostal docela blízko, řekl: „Bůh žehnej tvé práci, sousede.“ Mužíček zvedl hlavu a povídá: „Děkuji ti ze srdce.“ „Povídám si, co to, že bys pracoval ve svátek!“ řekl Tom. „To je má věc, a ne tvá,“ zněla odpověď. „Dobrá, sousede, ale aspoň nám snad slušně povíš, copak to máš v tamtom džbánu?“ řekl Tom. „To povím a s radostí,“ řekl mužík, „je to dobré pivo.“ „Pivo!“ zvolal Tom. „Hromy a blesky! Kdes k němu přišel?“ „Kde že jsem k němu přišel? Jářku, uvařil jsem si ho. A z čeho myslíš, že jsem ho uvařil?“ „Co já vím, k čertu,“ řekl Tom, „ale snad přece ze sladu, z čeho jiného?“ „Chyba lávky. Uvařil jsem ho z vřesu.“ „Z vřesu!“ vykřikl Tom a propukl v smích, „přece si nemyslíš, že jsem takový hlupák, abych tomuhle uvěřil!“ „Dělej, jak myslíš,“ povídá on, „ale co ti říkám, je pravda. Neslyšel jsi snad nikdy vyprávět o Dánech?“ „Co s tím mají společného Dánové?“ řekl Tom. „No, zkrátka to, že když tu byli, naučili nás vařit pivo z vřesu a má rodina si to tajemství od těch dob předává.“ „Necháš člověka ochutnat svého piva?“ řekl Tom. „Něco ti povím, mladíku: víc by ti slušelo hlídat majetek svého otce, než otravovat klidné, slušné lidi svými hloupými otázkami. Zatímco tu lelkuješ, krávy se ti zaběhly do ovsu a rozšlapávají všechno obilí.“ Tohle Toma tak překvapilo, že už se skoro otočil, ale v poslední chvíli se rozpomenul, a protože nemohl vědět, jestli se mu totéž ještě někdy přihodí, chňapl po lepracaunovi a chytil ho do ruky. Ale v chvatu převrhl džbán a rozlil všechno pivo, takže už ho nemohl ochutnat a zjistit, jestli bylo dobré. Pak přísahal, že skřítka zabije, jestli mu neukáže, kde má své peníze. Tom vypadal tak zle a tvrdohlavě, že se mužíček celý vyděsil, a tak povídá: „Pojď se mnou o pár polí dál, ukážu ti hrnec plný zlata.“ A tak šli a Tom držel lepracauna pevně v pěsti a nespustil z něj oči, i když museli přejít přes křoviska a příkopy a křivolaký kus močálu, až nakonec došli k velkému poli plnému boliaunů a lepracaun ukázal na jeden velký a povídá: „Kopej pod tímhle boliaunem, a najdeš velký hrnec plný zlatých mincí.“ Toma, jak spěchal, vůbec nenapadlo vzít si s sebou rýč, a tak se rozhodl, že si pro něj zaběhne domů. A aby to místo znovu poznal, sundal si jeden ze svých červených podvazků a uvázal ho kolem boliaunu. Pak lepracaunovi řekl: „Přísaha, že ten podvazek

odtud nevezmeš.“ A lepracaun hned odpřisáhl, že se ho ani nedotkne. „Napadá mě,“ řekl lepracaun velmi zdvořile, „že teď už ti asi nemohu nijak pomoci.“ „Ne,“ řekl Tom, „můžeš jít, jestli chceš, a Bůh ti pomáhej a štěstí ať tě neopouští, ať jdeš kamkoli.“ „Nuže sbohem, Tome Fitzpatricku,“ řekl lepracaun, „a ať ti je poklad ku prospěchu, až ho budeš mít.“ A Tom běžel jako o život až domů, popadl rýč a hnal se zpátky na pole boliaunů tak rychle, jak to jen dokázal, ale když tam dorazil, co nevidí!

Každý boliaun na celém poli má na sobě červený podvazek, právě takový, jaký nosí tom, a přerýt celý lán byl holý nesmysl, protože měl více než čtyřicet irských akrů. A tak se Tom zase vrátil domů, rýč přes rameno, trochu střízlivější než předtím a z duše lepracauna proklínal pokaždé, když si vzpomněl, jak ho skřítek pěkně napálil.

X. ZÁVĚR

Místo závěrečného zbytečného povídání tady máme dvě věci k zamyšlení. První se týká mobilních telefonů a druhá bude spíš k zasmání, i když taky souvisí s problémem hodným zamyšlení.

Na začátek tady máme jeden příspěvek, po jehož přečtení jsem si řekla, že to snad v našem kmeni přece jen není ještě tak hrozné.

„Zdravím všechny účastníky této konference. Jmenuji se Tomáš - Strejda Vláček (26 let) a jsem

už 6 let vedoucím dětského tábornického oddílu. Pro vedení oddílu čerpám náměty a všechno možné i nemožné z knížek od Jaroslava Foglara. Pokud jsem si nevěděl rady, stačilo jen nahlédnout a něco kloudného mne okamžitě napadlo. Ale poslední dobou řeším jednu otázku, na kterou nemohu v knížkách a někde jinde odpověď najít. Jedna se o (jak jsem problém pojmenoval) takzvaný Fenomén mobil. V dnešní přetechnizované době se už komunikaci bez tohoto malého udělátka nedovedeme představit. Díky mobilu jsme už párkrát zavolali i záchranku, hasiče nebo policii. V tomto případě má mobil asi své opodstatnění. Ale po letošních vánocích se z toho pro mě stala taková noční můra. Skoro polovina dětí z oddílu (věk dětí 9-15 let) dostala pod stromeček mobil. A jsem u jádra problému. Zde bych Vás rad požádal o radu. Protože dítě v oddíle mobil vlastní, je jeho jedinou starostí, kdo mu zrovna píše, kdo jej prozvání, komu připadne napíše nebo koho

prozvoní. S přístrojem si pořád hraje mění melodie a svým nejbližším ho pořád ukazuje. I celá debata se pak odvíjí od tohoto "elektronického krámu". Proto jsem v oddíle vyhlásil pravidlo, že mobil na schůzku nebo jakýkoliv oddílový podnik nepatří. Napsal jsem o tom i rodičům prostřednictvím našich oddílových novin. Hned se proti mě majitele vyzváněcích krabiček postavili, že proč ho tedy mají, když si potom nemohou zavolat, jak jim budou případně volat rodiče, aby se zeptali jak jejich synáček či dceruška dojeli na chatu a podobně. Hned jsem jim to vyvrátil, že dříve tuto možnost neměli a taky žili a pokud bylo potřeba volalo se z mého mobilu. Jako protest děti mobil nosí stále, ale nastavili si vibrační vyzvánění. Ale i tak jsem požádal jednu dívočinu, která si s ním neustále hrála, aby mobil položila na můj stůl. Hned začala dotyčná mluvit, že ho schová a že si s ním hrát už nebude. Chtěl jsem jí ho vypnout a děvočica se skoro obořila, co to provádím, že pokud by ji někdo

volal, dostane se do schránky a to něco stojí. Jsem z toho celej na prášky a nevím si rady, jak tuto věc řešit. Už vím, co to znamená pro učitele ve školách...

Přesto se už problém mobilních telefonů objevil i u nás. Kdysi ještě před Vánocemi jsme řešili drobný incident, kdy dotyčný musel prý hlásit momentální zeměpisnou polohu rodičům. To by ještě nebylo tak hrozné, kdyby to nebylo na výpravě. Nakonec se všechno jakžtakž urovnalo a zdálo se, že už bude klid. A pak přišly poslední Vánoce a přesně, jak si stěžuje autor příspěvku, něco podobného se objevilo i u nás. Naštěstí poté, co jsme si věci vyjasnili, se nesetkáváme s tím, že by si někdo na schůzce vyřizoval telefonní hovory. Pořád ale jezdíme s mobily na výpravy. V první řadě je třeba říct, že se my starší asi shodneme v tom, že mobil na výpravu nepatří. Pokud je třeba, jeden s sebou vozí BF a ten úplně stačí. To jsme řekli všem novopečeným majitelům mobilů v našem kmeni. Přesto se mobil pořád na výpravách objevuje. A když se ptáme proč, pak se děti vymlouvají na rodiče a rodiče na děti. Tak nevím, komu věřit. Přesně jak říkal Tom na sněmu, jedeme přece do přírody, abychom si odpočinuli od civilizace a jejích vymožeností, a přitom s sebou taháme mobily a někdy i jiné zbytečnosti. Na druhé straně musím přiznat, že se nám posledně mobil prostě hodil. Dávy za námi totiž přijížděl později a když se BF, který mu šel naproti, dlouho nevracel, byli jsme trochu nervózní. Díky jednomu utajenému mobilu jsme zjistili, že BF je na cestě zpátky bez Dávyho. A Dávy přišel nakonec stejně sám i bez naší pomoci. Takže mobil nám vlastně zase až tolik nepomohl, jenom bychom bez něj byli nervózní o hodinu déle. No, teď jsem se do toho pěkně zamotala, ale chtěla jsem jen říct, že i když ten jeden utajený mobil na výpravě byl, nikdo o tom nevěděl. Pořád si myslím, že mobil na výpravu nepatří a pokud už ho někdo s sebou musí mít, měl by to být člověk natolik rozumný, aby věděl kdy ho použít.

(Blecha)

Jako druhý příspěvek máme pro vás poznámky ze žákovských knížek, jak byly otištěny v jistých novinách. Po jejich přečtení si možná vzpomenete, že podobné nesmysly jste třeba viděli i ve vlastních „žákajdách“, případně u svých potomků. Chtěli jsme se tak jen velice nenápadně přimluvit, abyste netrestali své děti za špatné známky nebo poznámky zakazováním schůzek a výprav a abyste to prostě brali trochu s nadhledem, protože oni se i ti učitelé a profesori občas „seknou“, jak sami uvidíte.

Poznámky, které považuju za úplně nejneuvěřitelnější:

Váš syn při hodině hraje mariáš, hlásí dvacet, nemá krále a pak se hádá ...

Při měření ve fyzice používá vlastní měřicí přístroj a prohlašuje, že školní voltmetry nestojí za nic.

Dává pozor, jestli dávám pozor, a když myslí, že nedávám, tak nedává pozor.

Napovídá nepovoleným způsobem.

Svým zpěvem úmyslně ruší hodinu zpěvu.

Vědomosti vaší dcery se rovnají nule. Pro postup do dalšího ročníku je nutné, aby je minimálně zdvojnásobila.

Straší děvčata ptákem (sova pálená).

Snídá pomůcky na výtvarnou výchovu.

„Sem zvědavej, cos to zas připálila“

„Ty lenochu, zase ses celej den válel...vodkul si aspoň ty vospalky“

Vtipy Petra Urbana ze soukromého archívu Dávého.

VŠEZVĚST 01/02 - občasník kmene Ligy lesní moudrosti Wabash z Ostravy. Časopis je určený pro vnitřní potřebu kmene a také jako informátor pro rodiče a všechny lidi nejen okolo kmene. Redakce: Martina Dolasová - Blecha, Jiří Krejčíř - Juroš, Eva Kuklová, Tomáš Kukla a Katka Uhrová - Kečup, Michaela Koziorková - Kvítko. Sazba, tisk a grafické úpravy David Gavelčík - Dávý. Neprodejně. © Toto číslo vychází v nákladu 28 výtisků dne 28. února 2002.